

Medlem taler om disse Lønarbejdere med 3,000 Kr. Efter min Mening er det væsentligt nogle Fantasiarbejdere, han her beskæftiger sig med. Thi hvor findes i Virkeligheden Lønarbejdere med 3,000 Kr.? Ja, det kan vel hælde, at der er Lønarbejdere, som et enkelt Aar kan opnaa en saa stor Indtægt. Men hvis en saadan Mand næste Aar synker meget i Indtægt, betyder det ikke saa meget, at han det enkelte Aar har haft en noget større Indtægt. Derfor siger jeg, at Lønarbejdernes Kaar er saa usikre, at man maa tale om et Gennemsnit for at finde det rigtige Udtryk for deres Indtægt. Jeg har desværre ikke nogen Statistik over, hvor mange Arbejdere der i et enkelt Aar kan tænkes at naa op til den Indtægt, det ærede Medlem angiver, men i en af Statistisk Aarbogs Opgivelser over de ved Haandværk og Industri ansatte Medhjælperes Indtægt vil man finde, at 22,000 saadanne Medhjælpere har mellem 800 og 1,200 Kr., 17,000 mellem 1,200 og 2,000 Kr. og kun 2,000 over 2,000 Kr. Hvor mange af dem, der er naaet til 3,000 Kr.s Indtægt, og hvor mange der kan kaldes egentlige Lønarbejdere, ved jeg ikke. Men den, som har noget Kendskab til Lønarbejdernes Kaar i Hovedstaden, vil vide, at det er Fantasi, naar det ærede Medlem taler om Lønarbejdere med 3,000 Kr. i aarlig Indtægt.

Det ærede Medlem (Jensen-Sønderup) var paa mine og alle fremtidige Indenrigsministres Vegne noget ængstelig med Hensyn til Sættelsen af den Kommission, til hvis Drøftelse Spørgsmaalet om Grænserne var henlagt; han forstod ikke, at ikke enhver Minister meget hellere vilde have bestemte Lovregler at holde sig til. Jeg tror dog at turde sige, at Lovregler, saa faste som de maa være, naar de gives i en Lov, selv om man ved en Bemærkning om, at de kun gælder som Regler, og at man kan gaa udenfor dem, vil ingenlunde altid være særdeles behagelige at skulle arbejde med. Det er ingenlunde behageligt at være stillet overfor saadanne faste Lovregler og saa skulle afgøre, hvor man kan undtage fra dem. Efter mit Skøn vil det være meget behageligere i dette Forhold at kunne arbejde med en udtømmende Skildring af, hvad der til et givet Tidspunkt anses for at være bestemmende for den vedkommendes økonomiske Tilstand. Jeg tror, at man derigennem vil være langt bedre i Stand til at træffe det retfærdige, og det maa for enhver Indenrigsminister være ønskeligt at arbejde under Forhold, der tillader ham at træffe det retfærdige, selv om han derigennem skulde komme til

at have et noget større Ansvar. Jeg tror, at Indenrigsministeren gerne paatager sig det Ansvar, hvis det hjælper ham til i ethvert givet Tilfælde lettere at kunne træffe det retfærdige. Naar det ærede Medlem yderligere mente, at den i Fjor foreslaaede Sættelse af det raadgivende Udvalg af Repræsentanter for Rigsdagen og Repræsentanter for Sygekasserne let kunde medføre, at der fremkom Interessesættelser mellem disse to Dele af Udvalget, og at Indenrigsministeren kunde komme til at staa overfor den Vanskelighed at skulle tage Stilling enten imod et Flertal af Rigsdagens Repræsentanter eller mod et Flertal af Sygekassernes Repræsentanter, ser jeg ikke rigtig, hvorpaa det ærede Medlem bygger denne Opfattelse. Hvor er Interessesættelsen? Har Rigsdagens Medlemmer virkelig i dette Forhold andre Interesser end dem, som er de fremherskende i Sygekasserne? Jeg tvivler derom. Jeg har den Opfattelse, at det ikke vil være vanskeligt at arbejde med en saadan Kommission, og at denne uden alt for stor Vanskelighed vil naa til virkelig at give den Skildring af de økonomiske Kaar, som det her gælder om. — I øvrigt vil jeg sige, at bortset fra denne enkelte Ting, Opstillingen af Arbejderne paa den ene Side og Husmændene paa den anden, som jeg ikke syntes om, anerkender jeg i det ærede Medlems Udtalelser hans velvillige Stilling til Lovforslaget.

Det andet Punkt, som der ogsaa i Fjor var Tale om, er Spørgsmaalet om Tilskudsreglerne. Ogsaa jeg beklager, at den Skarphed, som i øvrigt er sjælden hos det ærede Medlem fra Hurup (Kierkegaard), blev anvendt netop overfor dette Forhold. Naar det ærede Medlem indrømmer, at hele Tinget har sluttet sig i Enighed om et nyt Berægningsgrundlag, som giver Landsygekasserne et betydeligt større Tilskud, end de utvivlsomt efter deres hele Stilling og Ydelser har Krav paa, synes det mig, at han uden Vanskelighed maatte kunne gaa ind paa den Betragtning, at naar man vedtager en Lov, der forøger Statstilskuddet med langt over 300,000 Kr., maa en saadan Lov nødvendigvis hos en Gruppe af Sygekasser fremkalde nogen Uvillie, hvis denne Forøgelse af Tilskuddet samtidig medfører, at man berøver denne Gruppe Sygekasser noget af deres Tilskud. Og naar der derved økonomisk set intet af Betydning kan vindes for Statskassen, liden det kun er 30—40—50,000 Kr., som er Parterne imellem, forstaar jeg ikke, at man vil udsætte eller blot tænke sig Muligheden af at udsætte hele denne